

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-73)

Jun (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 50)

284. அம்ருத அம்ச உத்பவ:

அமிர்தம் போன்ற க்ரணங்களைக் கொண்ட சந்த்ரனின் சீர்மைக்கு இவனே காரணம். அனைத்து உயிர்களின் தாபங்களையும் போக்குவதாகவும் குளிர்ச்சி அளிப்பதாகவும் சந்த்ரனின் க்ரணங்கள் உள்ளன. இறந்தவற்றைக் கூட சந்த்ரன் உயிர் பெறச் செய்கிறான். இப்படிப்பட்ட அமிர்தமயமான க்ரணங்கள் சந்த்ரனுக்கு எப்படி வந்தன என்றால், அவன் எம்பெருமானின் மனதிலிருந்து வெளிப்பட்டவன் என்பதால் கிட்டியது. இதன் மூலம் அவன் எம்பெருமானின் அனைத்து குணங்களையும் பெற்றான். இதனால் எம்பெருமான் அம்ருத சூத்பவன் ஆகிறான். புருஷஸூக்தம் - சந்த்ரமா மனஸோ ஜாத: - மனதிலிருந்து சந்த்ரன் வெளிப்பட்டான் - என்றது.

285. பானு:

மிகுந்த ப்ரகாசம் கொண்டவனும், ஆயிரக்கணகான கதிர்களைக் கொண்டவனும் ஆகிய சூரியன் எம்பெருமானின் ஒளி மூலமாகவே தனது ஒளியைப் பெற்று ப்ரகாசத்துடன் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட ஒளியுடன் கூடியவன் என்பதால் பானு: என்ற திருநாமம் கொண்டான். யஸ்ய ஆதித்யோ பாம் உபயுஜ்ய பாதி - யாருடைய ஒளியைக் கொண்டே சூரியன் விளங்குகிறானோ - என்றது காண்க.

286. சசு பிந்து:

தீய வழியில் நடப்பவர்களை ஒதுக்குபவன். சசு என்றால் தீயநெறி என்று பொருள். பிந்து என்னும் பதம் “விரும்பாத” என்னும் பொருள் கொண்ட பிதி என்பதிலிருந்து தோன்றியதாகும். ஆக தீய வழியில் நடப்பவர்களை விரும்பாதவன் என்று கருத்து.

287. ஸுரேச்வர:

தேவர்களுக்கு ஈச்வரன் ஆவான். நல்வழியில் நடக்கும் தேவர்களைக் காக்கும் பொறுப்பைத் தான் ஏற்கிறான். அதன் பின்னர் அவர்கள் நல்லவழியை விட்டு அகலாதபடி பார்த்துக் கொள்கிறான். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (79-22) - ஸர்வம் ஜிஹ்மம் ம்ருத்யுபதம் ஆர்ஜவம் ப்ரஹ்மண: பதம் - ஒழுக்கம் இல்லாதவை அனைத்தும் மரணம் என்பதுடன் கூடிய ஸம்ஸாரத்திலே சேர்க்கும், ஒழுக்கத்துடன் கூடிய அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்திடம் சேர்க்கும் - என்றது.

288. ஓளஷதம்

ஸம்ஸாரம் என்னும் தீவிரமான நோய்க்கு ஏற்ற மருந்தாக உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தேவா தேவர்ஷயச்சைவ யம் விது: துக்கபேஷஜம் - துன்பம் நிறைந்த ஸம்ஸாரம் என்பதற்கு ஏற்ற மருந்தாக யாரை தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறிகின்றார்களோ
- ஏகாக்ரதா மூல்ய ப்லேந லப்யம் ப்வெளஷதம் த்வம் பகவந் கிலைக: - பகவானே! தாழ்ந்த சுகங்களை மட்டுமே நாடித் திரிகின்ற மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி, ஸத் விஷயத்தை த்யானம் செய்தபடி இருந்தால் மட்டுமே ஸம்ஸாரம் என்னும் நோய்க்கான மருந்தை ஒருவன் பெற இயலும். அந்த மருந்து நீயே ஆவாய்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 73)

4-4-20 தர்சயத: ச ஏவம் ப்ரத்யக்ஷாநுமானே

பொருள் - ஜகத் வ்யாபரம் என்பது பரமபுருஷனுக்கே உரியவை என்று ச்ருதிகளில் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - நியமிக்கப்படும் முக்தாத்மாவுற்கு நியமிப்பவனாக உள்ள பரமாத்மாவின் ஜகத்வ்யாபாரம் என்ற நியமனம் ஏற்படாது என்று கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தவல்ல ஜகத்வ்யாபாரம் போன்ற பலவும் பரமபுருஷனுக்கு மட்டும் உரியவை ஆகும். கீழே உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் இப்படியே கூறுகின்றன:

- தைத்திரீயம் (2-8) - பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய: பீஷாஹ்மாத் அக்நிச்ச இந்த்ரச்ச ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம: இதி - பரமாத்மாவிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே வாயு, சூரியன், அக்னி, இந்த்ரன், எமன் போன்றவர்கள் தங்களுக்கான செயல்களைச் சரிவரச் செய்து வருகின்றனர்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - கார்க்கி! அழிவற்ற பரமாத்மாவின் நியமனத்திற்கு ஏற்பவே சூரியனும் சந்த்ரனும் மேலே உள்ளனர்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஏஷ ஸர்வேச்வர: ஏஷ பூதாதிபதி: ஏஷ பூதபால: ஏஷ ஸேதுர்விதரண: ஏஷாம் லோகாநாம் அஸம்பேதாய - இவன்

ஸர்வேச்வரன், இவனே ப்ராணிகளின் பதி, இவனே அனைத்தையும் காப்பவன், அனைத்து லோகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கலந்து விடாமல் தடுக்கும் அணையாக உள்ளவன், இவனே அனைத்தையும் தாங்குபவன்.

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-10) - மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம் ஹேது நாகேந கௌந்தேய ஜகத்தி பரிவர்த்ததே - ஸத்யஸங்கல்பனாகிய நான், பலரும் செய்த கர்மங்களின் அடிப்படையில் ப்ரக்ருதியானது இப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தூண்டுகிறேன். இதன் மூலமே ப்ரக்ருதி பலவாகப் பரிணமிக்கிறது.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (10-42) - விஷ்டாப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத் - இந்த உலகம் அனைத்தையும் எனது ஸங்கல்பத்தின் ஒரு சிறு பகுதியால் மட்டுமே நான் தாங்கியுள்ளேன்.

இது போன்றே முக்தனின் ஸங்கல்பம் மற்றும் ஆனந்தம் உள்ளிட்ட பலவற்றுக்கும் காரணம் பரமபுருஷனே ஆவான் என்று ச்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும் முழங்குகின்றன. இந்த வரிகள்:

- தைத்திரீயம் (2-7) - ஏஷ ஹி ஏவ ஆனந்தயாதி - பரமபுருஷனே முக்தனை ஆனந்தம் பெறச் செய்கிறான்.
- கீதை (14-26) - மாம் ச யோ அவ்யபிசாரேண பக்தியோகேந ஸேவதே ஸ குணாந் ஸமதீத்ய ஏதாந் ப்ரஹ்ம பூபாய கல்பதே - யார் ஒருவன் என்னை மற்ற தெய்வங்கள் மற்றும் பலன்கள் அண்டாத பக்தியால் ஆராதிக்கிறானோ அவன் மூன்று குணங்களையும் கடந்து ப்ரஹ்மத்துடன் சமமாக உள்ள தன்மையை அடைகின்ற தகுதி பெறுகிறான்.
- கீதை (14-27) - ப்ரஹ்மணோஹி ப்ரதிஷ்டாஹம் அம்ருதஸ்ய அவ்யயஸ்ய ச சாச்வதஸ்ய ச தர்மஸ்ய ஸுகஸ்ய ஏகாந்திகஸ்ய ச - மரணம் அற்றதும், அழிவற்றதும் ஆகிய ஜீவாத்மா ஸ்வரூபத்தை அடைய நான் உபாயமாக உள்ளேன். எப்போதும் உள்ள பக்தியோகம் மூலம் கிட்டவில்ல சிறந்த ஐச்வர்யத்தை அடையவும் நானே உபாயமாவேன். ஞானிகள் அடையும்

பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்ற மோக்ஷ ஆனந்தத்திற்கும் நானே உபாயம் ஆவேன்.

பாவங்கள் அற்ற தன்மை (அபஹதபாபம் த்வம்) தொடக்கமாக ஸத்யஸங்கல்பம் முடிய உள்ள தன்மைகள் யாவும் ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மைகள் என்று தோற்றம் அளித்தாலும், அந்தத் தன்மைகள் ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மை என்பது பரமபுருஷனின் ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே ஸித்திக்கின்றன. இவை அனைத்தும் எப்போதும் அகலாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்பது பரமபுருஷனுக்கு அழியாமல் உள்ள ஆசை என்பதால், அந்தத் தன்மைகள் ஜீவனுக்கு எப்போதும் உள்ளன என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை. இது போன்றே பரமபுருஷனின் போகோபகரணங்கள் (அவனுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லவை) மற்றும் லீலோபகரணங்கள் ஆகியவை நித்யமாக உள்ளவை என்று சாஸ்த்ரங்கள் முலம் அறியப்படுகின்றன. மேலும் இவை பரமபுருஷனின் இச்சை மற்றும் ஸங்கல்பம் ஆகியவற்றின் காரணமாகவே நித்யமாக உள்ளன. ஆகவே ஜகத்வ்யாபாரம் நீங்கலாக ஸத்யஸங்கல்பத்வம் மற்றும் பரம ஸாம்யம் (பரமபுருஷனை ஒத்திருத்தல்) என்பவை முக்தனுக்கு உள்ளது என்றாகிறது.

4-4-21 போகமாத்ர ஸாம்ய ஸிங்காச்ச

பொருள் - ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்னும் போகம் மூலமாகவே முக்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமையைக் கூறுவதால், ஜகத்வ்யாபாரம் இல்லாமல் உள்ளதே முக்தனின் ஐச்வர்யம் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அனுபவிப்பது என்ற காரணத்தினால் ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமை முக்தனுக்குக் கூறப்படுகிறது. இதனாலும் ஜகத்வ்யாபாரம் நீங்கலாக உள்ள நிலையே முக்தனின் செல்வம் என்று அறியப்படுகிறது. இதனை தைத்திரீயம் (2-1) - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மத்துடன் முக்தன் கூடியிருந்து, அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான் - என்றது. ஆகவே முக்தனுக்கு உள்ள ஸத்யஸங்கல்பத்வம் மற்றும் பரமபுருஷனுடனான ஒற்றுமை (ஸாம்யம்) ஆகிய இரண்டும், "இந்த உலகம் முழுவதையும் இயக்குகின்ற தன்மை பரமபுருஷனுக்கு மட்டும் உள்ளது" என்று கூறும் ச்ருதி வரிகளுக்கு

ஏற்றபடி பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும். இப்படிக் கொள்ளவேண்டுமெனில், ஜகத்வ்யாபாரம் நீங்கலாக உள்ளதே முக்தனின் செல்வம் என்றாகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - முக்தனின் ஐச்வர்யம் என்பது ப்ரமாத்மா மூலம் அளிக்கப்பட்டது என்றால், ப்ரமாத்மா சுதந்திரமானவன் என்பதால் அவன் முக்தாத்மாவை மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் தனது ஸங்கல்பத்தால் அனுப்பக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது அல்லவோ? (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது)

4-4-22 அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) எப்போதும் மங்களகரமானவன், தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன், அனைத்தின் காரணம், எங்கும் உள்ளவன், ஸத்யஸங்கல்பன், அனைத்தும் அறிந்தவன், அடியார்களிடம் வாத்ஸல்யம் கொண்டவன், ப்ரமகாருணிகன், தனக்குச் சமமானவர்களோ மேலானவர்களோ இல்லாதவன் (சமாப்யதிகரஹிதன்), ப்ரப்ரஹ்மம் என்று பலவிதமாக்கக் கூறப்படும் ப்ரமபுருஷன் என்று ஒருவன் உள்ளான் என்பதை நாம் ச்ருதி மூலம் அறிகிறோம்.

இப்படிப்பட்ட ஒன்றைக் குறித்து நாம் எவ்விதம் ச்ருதி மூலம் அறிகிறோமோ, அதே ச்ருதி மூலம் நாம் கீழே உள்ளவற்றையும் அறிகிறோம் - அன்றாடம் இயற்றப்படும் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் என்னும் பகவத் ஆராதனம் மூலம் மகிழும் எம்பெருமான், இப்படியாகத் தன்னை உபாஸிப்பவர்களின் கடக்க இயலாததும் எல்லையற்றதும் ஆகிய கர்மபலன்களாகிய அவித்யை என்பதை நீக்குகிறான்; தன்னை அனுபவிப்பது என்பதான ப்ரஹ்ம ஆனந்தம் என்பதை அவர்களுக்கு அளிக்கிறான். மேலும் அவர்களை அவன் இந்த உலகிற்கு மீண்டும் அனுப்புவதில்லை என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-1) -ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பத்யதே ந ச புந்ராவர்த்ததே - வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தனது ஆயுள் உள்ளவரை இயற்றி வந்து, அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மலோகம் அடைகிறான்; அங்கிருந்து மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்ற வரியின் மூலம் உணரலாம். இதனையே கண்ணனும் கீழே உள்ளபடி கீதையில் உரைக்கிறான்:

- கீதை (8-15) - மாமுபேத்ய புநர்ஜநம் துக்காலய சாச்வதம் நாப்நுவந்தி மஹாத்மந: ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கதா: - உயர்ந்த ஸம்ஸித்தியான என்னை அடைந்த ஞானிகள், அதன் பின்னர் துன்பங்கள் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாக உள்ளதும், நிலையற்றதும் ஆகிய சரீரத்தை மீண்டும் அடைவதில்லை.
- கீதை (8-16) - ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுந மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜநம் ந வித்யதே - அர்ஜுனா! இந்த ப்ரம்மாண்டத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மலோகம் முடிய அனைத்து உலகங்களும் அழிவைக் கொண்டவையே; இதனால் அவற்றை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் பிறக்கின்றனர்; ஆனால் பரமபதம் அழியாமல் உள்ளதால் என்னை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் திரும்புவதில்லை; மறுபிறப்பு இல்லை.

கர்மபந்தம் நீங்கப் பெற்றதால் சுருக்கம் இல்லாத ஞானம் கொண்டவனாக, பரப்ரஹ்மத்தை எப்போதும் அனுபவிப்பவனாக, பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரியமானவனாக, எல்லையற்ற ஈடில்லாத ஆனந்தரூபமான பரப்ரஹ்மத்தை அனுபவிப்பவனாக உள்ள முக்தன் வேறு எதன் மீதும் ஆசை உள்ளவனாகவும், அதன் பொருட்டு ஏதேனும் உபாஸனத்தைச் செய்பவனாகவும் இருப்பதில்லை. இதனால் அந்த முக்தன் மறுபடியும் பிறப்பானோ என்ற அச்சத்திற்கும் ஐயத்திற்கும் இடமே இல்லை.

மேலும் ஸத்யஸங்கல்பனான பரமபுருஷன் தனக்கு மிகவும் ப்ரியமான அந்த ஞானியைக் கைக்கொண்ட பின்னர் அவனை மீண்டும் அனுப்பமாட்டான். இதனை அவனே பின்வருமாறு உரைக்கிறான்:

- கீதை (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிந: அத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மமப்ரிய: - ஞானிக்கு நான் விவரிக்க இயலாதபடி ப்ரியமானவனாக உள்ளேன்; எனக்கும் அந்த ஞானி அவ்விதமே ப்ரியமானவனாக உள்ளான்.
- கீதை (7-18) - உதாராஸ் ஸர்வே ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் ஆஸ்திதஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம் - இவர்கள் அனைவரும் உயர்ந்தவர்களே! ஆயினும் ஞானியையே எனது ஆத்மாவாக

நான் கொள்கிறேன். என்னைப் பிரிய இயலாமல் என்னையே அவன் அடையப்படும் பொருளாக எண்ணுவதால் நானும் அவனை விட்டுப் பிரிய இயலாதனாக உள்ளேன்.

- கீதை (7-19) - பஹுநாம் ஜந்மந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: - பல பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் ஞானம் அடைந்த ஞானி, "வாஸுதேவனே எனக்கு எல்லாம் ஆவான். அவனே நான் அடையப்படும் இலக்கு. எனது இன்பம், எனது உயிர், என்னைத் தாங்குபன் ஆகிய அனைத்தும் அவனே", என்று எண்ணியபடி என்னைச் சரணம் அடைகிறான்; இப்படிப்பட்ட ஒருவன் கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரியவன் (ஆகையால் அவனை விடமாட்டேன்).

இங்கு இருமுறை சூத்திரம் கூறப்பட்டதன் மூலமாக ப்ரஹ்மஸூத்திரம் நிறைவடைந்தது என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

ஐகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்காம் அத்யாயம்
நான்காம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்
எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்காம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்
தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 73)

மூலம் - இச்ச்லோகங்களில் ப்ராஹ்மணசப்தம் விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநன் விப்ரோ விப்ரத்வம் கச்சதே தத்த்வதர்சீ என்கிற ப்ரக்ரியையாலே விசேஷ விஷயம். ஸாமாந்ய விஷயமானாலும் பாகவத விஷயத்தில் அபராதம் கைமுதிக ந்யாயத்தாலே ஸித்தம்.

அநுதாபாதுபரமாத் ப்ராயச்சித்தோந்முகத்வத:
தத்பூரணாசாபராதா: ஸர்வம் நச்யந்தி பாதச:

பூர்வஸ்மிந் வா பரஸ்மிந் வா கல்பே நிர்விண்ண சேதஸாம்
நிவர்த்ய தாரதம்யே அபி ப்ரபத்திர்ந விசிஷ்யதே

ஏவமேவ லக்ஷநாம் வா குருணாமபி வா ஆகஸாம்
ஸக்ருத் ப்ரபத்திரேகைவ ஸத்ய: ப்ரசம காரணம்

உளதான வல்வினைக்கு உள்ளம் வெருவி உலகளந்த
வளர்தாமரையிணை வன்சரணாக வரித்தவர்தம்
களைதானென எழுங்கன்மம் துறப்பர் துறந்திடிலும்
இளைதாநிலைசெக எங்கள் பிரான் அருள் தேனேழுமே

ப்ராரப்தேதர பூர்வபாபமகிலம் ப்ராமதிகம் சோத்தரம்
ந்யாஸேந ஸுபயந்நநப்யுபகத ப்ராரப்த கண்டம் ச ந:
தீபூர்வோத்தர பாப்மாநாமஜநாஜ்ஜாதே அபி தந்நிஷ்க்ருதே:
கௌடில்யே ஸந்திம் சிஷ்யா அப்யநதயநம் க்ரோடகரோதிம் ப்ரபு:

விளக்கம் - இந்தச் ச்லோகங்களில் உள்ள “ப்ராஹ்மண” என்ற பதம் விசேஷமான ஒரு பொருளை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இதனை மஹாபாரதம் ஆநுசாநிக பர்வம் (16-2) - விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநன் விப்ரோ விப்ரத்வம்

கச்சதே தத்த்வதர்சீ - இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் அளந்து, எங்கும் பரவி நின்ற வாஸுதேவனை நன்றாக உணர்ந்து கொண்ட ப்ராஹ்மணனே உண்மையான அந்தணன் ஆகிறார் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். இவ்விதம் கொள்ளாமல், சாதாரண பொருளில் "ப்ராஹ்மண" என்ற பதத்தை அந்த ச்லோகங்களில் கைக்கொண்டால், கைமுதிக ந்யாயத்தின்படி அந்தணர்களுக்குத் தீமை இழைத்தாலே தவறு என்னும்போது அடியார்களுக்குச் செய்யும் அபசாரம் மிகப்பெரிய தவறு என்பதாகாதோ? (கைமுதிக ந்யாயம் - தகுதி இல்லாத ஒருவனுக்கு ஏதோ ஒன்று கிட்டும்போது, தகுதி உள்ளவனுக்குக் கிட்டும் என்பதும் தெளிவு)

- அநுதாபாதுபரமாத் ப்ராயச்சித்தோந்முகத்வத: தத்பூரணாசாபராதா: ஸர்வம் நச்யந்தி பாதச: - "தவறு செய்துவிட்டோம்" என்ற குற்ற உணர்ச்சி, தவறுகள் செய்வதை நிறுத்துதல், தவறுகளுக்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்ய எண்ணுதல், ப்ராயச்சித்தம் செய்தல் ஆகியவற்றால் பாவங்கள் அனைத்தும் கால் கால் பாகமாக அழிகின்றன.
- பூர்வஸ்மிந் வா பரஸ்மிந் வா கல்பே நிர்விண்ண சேதஸாம் நிவர்த்ய தாரதம்யே அபி ப்ரபத்திர்ந விசிஷ்யதே - தங்களது பாவங்களை எண்ணி வருந்தியபடி உள்ளவர்களின் பாவங்களில் அதிகம்-குறைவு என்னும் வேறுபாடு உள்ளபோதிலும், முந்தைய கல்பத்திலோ பிந்தைய கல்பத்திலோ செய்யும் ப்ரபத்தியில் வேறுபாடு இல்லை.
- ஏவமேவ லக்ஷநாம் வா குருணாமபி வா ஆகஸாம் ஸக்ருத் ப்ரபத்திரேகைவ ஸத்ய: ப்ரசம காரணம் - இப்படியாக சிறிய பாவங்கள், பெரிய பாவங்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் ஒருமுறை செய்யும் ப்ரபத்தி என்பது அனைத்தும் அழியக் காரணமாக உள்ளது.

உளதான வல்வினைக்கு உள்ளம் வெருவி உலகளந்த
வளர்தாமரையினை வன்சரணாக வரித்தவர்தம்
களைதானென எழுங்கன்மம் துறப்பர் துறந்திடிலும்
இளைதாநிலைசெக எங்கள் பிரான் அருள் தேனேழுமே

இதன் பொருள் - தங்களிடம் உள்ள வலிமையான பாவங்களைக் கண்டு உள்ளம் நடுங்கி, உலகை அளந்தவைகளும் வளர்ந்தபடி உள்ள தாமரை போன்றவைகளும் ஆகிய எம்பெருமானின் திருவடிகளை உறுதியான உபாயம் என்று சிலர் பற்றக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்கள் எம்பெருமானை அனுபவிக்கவிடாமல் தடுக்கவல்ல தீயசெயல்களைக் கைவிடுவார்கள். இப்படியாக அவர்கள் கைவிட்ட

பின்னர், அவர்களது விவேகம் இல்லாத தன்மையானது நீங்கும்படியாக எங்கள் ஸ்வாமியான எம்பெருமானின் கடாசுஷம் என்னும் தேன் அவர்களிடம் வளரும்.

ப்ராரப்தேர பூர்வபாபமகிலம் ப்ராமதிகம் சோத்தரம்
ந்யாஸேந சுஷபயந்நநப்யுபகத ப்ராரப்த கண்டம் ச ந:
தீபூர்வோத்தர பாப்மாநாமஜநநாஜ்ஜாதே அபி தந்நிஷ்க்ருதே:
கௌடில்யே ஸந்திம் சிசுஷயா அப்யநதயநம் க்ரோடகரோதிம் ப்ரபு:

இதன் பொருள் - நாம் ப்ரபத்தி செய்வதற்கு முன்னர் இருந்த பாவங்கள் அனைத்தையும், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பாவங்கள் நீங்கலாக, ப்ரபத்தி செய்த பின்னர் அறியாமல் செய்த பாவங்கள் அனைத்தையும் எம்பெருமான் நீக்குகிறான். பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பாவங்களாக இருந்தாலும், நம்மால் ஏற்க இயலாத பாவங்களை அவன் நீக்குகிறான். ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அறிந்தே செய்யும் பாவங்கள் என்பவை பெரும்பாலும் உண்டாகாது; அப்படியும் உண்டானால், அவை ப்ராயச்சித்தம் மூலம் கழிகின்றன. ஒரு சிலர் முரட்டுத்தன்மையுடன் கூடியவர்களாக ப்ராயச்சித்தம் செய்யாமல் இருந்தால், அவர்களுக்கு மிகவும் சிறிய தண்டனைகளை அளித்து, அவர்களை பாவம் அற்றவர்களாக எம்பெருமான் காக்கிறான்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் பதினெட்டாவது அத்தியாயம்
(அபராதபரிஹாராதிகாரம்) ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 29)

55. இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொறாதொழிகை.

அவதாரிகை - ஆனால் இது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ப்ரபத்தியின் தன்மை என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது - இப்ப்ரபத்தி தனக்கு அஸாதாரணாகாரமென்றபடி (தன்னைப் பொறாதொழிகையாவது) - உபாயவரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியாயிருக்கை. அதாவது - ஆபாதப்ரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடியிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னைப் பொறாதொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதீதமான தன்னைப் பொறாதொழிகையென்று அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; இப்படி சொன்னாலும், ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வப்ரதிபத்த யஸஹத்வமே பொருளாமிறே.

விளக்கம் - "இது தனக்கு ஸ்வரூபம்" என்றால் "இந்த ப்ரபத்திக்கே உரிய சிறப்புத்தன்மை" என்று பொருள். "தன்னைப் பொறாதொழிகையாவது" என்றால் - உபாயமாக உள்ள (தன்னை) ப்ரபத்தியை உபாயம் என்று கூறினால், அப்படிக்கூறுவதைத் தாங்க இயலாத தன்மை என்று பொருள். ஆபாதப் பிரதீதி தவிர

(ஆபாத ப்ரதீதி என்றால் ஒன்றை நன்றாக உணர்ந்து அறிவதற்கு முன்பாக, அதனைப் பற்றிக் கேட்பதன் மூலம் உண்டாகும் ஞானம்) உள்ளபடி நிரூபித்தால் தன்னிடம் உபாயமாகும் தன்மை உள்ளது என்று சிந்தனையை ப்ரபத்தி ஏற்படுத்தாமல் இருப்பதாகும் (ப்ரபத்தியைப் பற்றி நன்கு உணர்ந்து அறிந்த பின்னர், அது உபாயம் அல்ல என்ற எண்ணம் உண்டாகும்; இந்த எண்ணத்தை ப்ரபத்தியே உண்டாகும்). அல்லது "தன்னைப் பொறாதொழிகையாவது" என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். உபாயமாகத் தோற்றம் அளிக்கவல்லபோதும் தன்னை உபாயமாக எண்ணுவதைப் பொறாது எனலாம். இப்படியாக அநத்யாகாரமாகப் பொருள் உரைக்கலாம் (ஒன்றை விளக்க மற்ற எதனையும் கூறாமல் அங்குள்ளவற்றை மட்டுமே கூறி விளக்குதல்). இப்படியாக விளக்கும் போதும் தன்னை உபாயம் என்று எண்ணுவதைப் பொறாது ஒழிகை என்று கொள்ளவேண்டும்.

56. அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொறாதொழிகை.

அவதாரிகை - சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே "யத் யத் ஸாங்கம் தத்தத் ஸாதநம்" என்கிற ந்யாமிதுக்கும் வாராதோவென்ன; அங்க ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிங்குவாராதென்று பார்த்து, இது தன்னையருளிச் செய்கிறார் (அங்கம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரமச்லோகம் இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பதை அங்கமாக விதிக்கிறதே. ஆகவே, "எது அங்கத்துடன் உள்ளதோ அது உபாயம்" என்ற ந்யாயத்தின்படி ப்ரபத்தி உபாயம் ஆகிவிடாதோ? ஆகாது. "அங்கத்தின் தன்மை இதற்குக் கூறியதால் மட்டுமே இதற்கு அந்த ந்யாயம் பொருந்தாது" என்கிறது. அந்த அங்கத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறாதொழிகையாவது) - ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழிந்த சேதந ப்ரவ்ருத்திகளி லொன்றையும் ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸவாஸநத்யாகமிறே யிதுக்கங்கம். "யத்யத் ஸாங்கம்" என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே,

இதினுடைய வங்கம் நிவ்ருத்தி ரூபமாகையாலே; இது தானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து.

விளக்கம் - "தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறாதொழிகையாவது" என்பதன் மூலம் - எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் மக்கள் செய்கின்ற செயல்களில் தன்னைத் தவிர மற்ற எதனையும் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாமல் இருப்பதே ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக உள்ளது. ஆனால் சாதனம் என்ற பெயர் கொண்ட அனைத்தையும் அவற்றின் வாஸனையுடன் கைவிடுவது அல்லவோ ப்ரபத்திக்கு அங்கம் என்ற கேள்வி எழலாம். யத்யத் ஸாங்கம் என்னும்போது செயல் ரூபமாக உள்ள அங்கத்துடன் கூடியவற்றையே ஸாதனம் என்பர். ஆனால் ப்ரபத்தியின் அங்கம் என்பது செயல்களைக் செய்யாமல் இருப்பது என்ற காரணத்தினால் இந்த ப்ரபத்தி என்பது அந்த ந்யாயத்தின்படி ஸாதனம் (உபாயம்) ஆகாது என்று கருத்து.

57. உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்.

அவதாரிகை - இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடகரிகைக்காக ஸித்த ஸாத்போபாயங்களின்படிகளைச் சொல்லி, அவையிரண்டையும் பற்ற விதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியையருளிச் செய்கிறார் (உபாயம்) என்று தொடங்கி, (பொறாது) என்னுமளவாக.

விளக்கம் - இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது உபாயம் ஆகாது என்பதை விளக்கும் பொருட்டு ஸித்தோபாயத்தின் (எம்பெருமானின்) தன்மை மற்றும் ஸாத்யோபாயத்தின் தன்மை (பக்தி, மனிதர்கள் மூலம் செய்யப்படுவது) ஆகிய இரண்டையும் கூறுகிறார். மேலும் இவற்றின் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினையும் அருளிச்செய்கிறார்

வ்யாக்யானம் - (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனா கையாலே, தன்னை யுபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்கு மென்றபடி "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் நது குணௌ" என்று உபேயத்வத்தோ பாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமுமிருப்பது. "யேச வேதவிதோ விப்ரா யோசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தே வதந்தி மஹாத்மாநம்

க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதனம்”, “சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாமாஹூர் திவ்யா மஹர்ஷய:”, “அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண:” என்னக்கடவதிறே - (தன்னைப் பொறுக்கும்) என்கிற விவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே - தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்தாத் ஸித்தம். இந்த ஸித்தோபாயம் ளஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமாயிறே யிருப்பது, “இவ்வுபாய விசேஷம் ஸ்வவ்யதிரித்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமை யாலேயிறே அநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது” என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - “உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்” என்பதன் மூலம் ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தன்னை அண்டியவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதல், அவர்களுக்கு எது விருப்பம் இல்லையோ அவற்றை விலக்குதல் ஆகிய இரண்டையும் செய்கிறான். இதன் காரணமாக, “எம்பெருமான் உபாயம்” என்று கூறினால், அவ்விதம் கூறப்படுவதற்கான தகுதி முழுவதும் கொண்டவனாக இருக்கிறான். இதனை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் - உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் நது குணௌ - உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் உனக்கு ஸ்வரூபங்கள்; அவை உனக்கு வந்த ஏறிய குணங்கள் அல்ல - என்கிறார். ஆக உபேயமாக உள்ள தன்மை போன்றே உபாயமாக உள்ள தன்மையும் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யேச வேதவிதோ விப்ரா யோசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதனம் - எந்த அந்தணர்கள் வேதம் அறிந்தவர்களாக உள்ளனரோ, எந்த மனிதர்கள் வேதாந்தம் அறிந்தவர்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் உள்ள மோக்ஷ ஸாதனம் என்று கொள்கின்றனர்.
- சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாமாஹூர் திவ்யா மஹர்ஷய: - உன்னைக் காப்பாற்றுபவன் என்றும், உபாயம் என்றும் மஹரிஷிகள் கூறுகின்றனர்.

- அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண: - அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயம் மற்றும் பலன் என்று காண்கின்றனர்.

ஆக இங்கு “தன்னை” என்று மட்டுமே கூறி நிறுத்தி வருவதால், “தன்னைத் தவிர மற்ற ஸாதனங்களை இவன் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை” என்பது தெளிவாகிறது. இப்படிப்பட்ட ஸித்தோபாயம் என்பது மற்ற ஸாதனங்களின் சேர்க்கை என்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் உள்ளதாகும். இதனைப் பரந்தபடியில் - இவ்வுபாய விசேஷம் ஸ்வய்யதிரித்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமை யாலேயிறே அநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது - இப்படிப்பட்ட ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் தன்னைத் தவிர மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் பொறுத்துக்கொள்வதில்லை; இதனால் தான் நன்மை செய்தல் போன்ற பலவற்றையும் தனக்கு அங்கமாக வந்து ஏறிய தன்மை போன்று அல்லாமல், அவற்றைத் தனது ஸ்வரூபமாகவே கொண்டுள்ளான் - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 39)

1-2-6 பற்றில னீசனும் முற்றவும் நின்றனன்

பற்றிலை யாய்அவன் முற்றி லடங்கே

பொருள் - இந்த உலகில் உள்ள பல உயிர்களின் மீது பற்று கொண்டவன்; உலகத்துப் பொருள்கள் அனைத்துமாக ஸர்வேச்வரன் நிற்கிறான். ஆகவே நீயும் ஸம்ஸாரத் தொடர்பைக் கைவிட்டு அவனுடைய தொண்டுகளில் சேர்ந்து நிற்க முயல்வாயாக.

அவதாரிகை - பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரம் சொன்னார் கீழ்; நீர் பரிஹாரம் சொல்லுகைக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், சேஷியாய் இருக்கிற அவன்தான் நமக்குக் கைப்புகுந்தானோ? என்ன; அவன் பக்கல் திருத்தவேண்டுவதொன்றில்லை, அவன் ஸங்கஸ்வபாவன் என்கிறார்.

பொருள் - கடந்த பாசுரத்தில் அவனைப் பற்றுதலுக்கு வரக்கூடிய தடைகளை நீக்குதல் குறித்து அருளிச்செய்தார். ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "நீங்கள் பரிகாரம் சொல்லும்படி அனைத்து விருப்பமும் முழுவதுமாக பூர்த்தி அடைந்து நமக்குப் புகும்படி அவன் நிற்பானோ?" என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், "அவன் பக்கம் திருத்த வேண்டுவது ஏதும் இல்லை. அவன் பற்றுக்கு இருப்பிடமானவன்", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பற்றிலன்) பற்றுண்டு - ஸங்கம். அதை வாஸஸ்தாநமாக உடையவன். பற்றிலான் என்னுமத்தை "பற்றிலன்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. "இன்னான் இங்குண்டோ?" என்றால், "இங்கில்லையவன், அகத்திலான்"

என்னக்கடவதிறே. (ஈசனும்) ஈசுவரத்வம் கழற்றவொண்ணாமையாலே கிடக்குமித்தனை. இஸ்ஸங்கம் குணமாகக்காகக் கிடக்கிறது, பயப்படுகைக்கு உடலன்று. பெரியவன் எளிமையிறே குணமாவது.

விளக்கம் - (பற்றிலன்) - அன்பை இருப்பிடமாகவே கொண்டவன். பற்றிலான் என்பது பற்றிலன் என்று மாறி உள்ளது. பற்றிலான் என்று ஒரு பதம் இந்த உலகினரால் கூறப்படுமோ என்றால், ஒருவன் மற்றொருவனிடம், "அந்த மனிதன் இங்கு உள்ளானா?" என்று கேட்க, "அவன் இங்கு இல்லை, அகத்தில் உள்ளவன்" என்று கூறுவது போல், பற்றிலான் என்பதும் கூறலாம். (ஈசனும்) - ஈசுவரத்தன்மையை அகற்ற இயலாமல் உள்ளான். அப்படிப்பட்ட ஈசுவரத்தன்மை என்பது அவனை அண்டுபவர்களுக்கு அவனிடம் அச்சத்தை ஏற்படுத்தக்கூடுமே என்றால், அப்படி இல்லை - அவனது எளிமைத் தன்மையே அவனிடம் குணமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ, தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது; மேன்மை கழற்றவொண்ணாமையாலே கிடந்த இத்தனை. இரண்டும் அவ்வாச்யகதமாயிருக்க, தண்ணளியே உள்ளதென்றறிந்தபடி என்னென்னில், மம கேஹமுபாகதௌ சேஷிகளாயிருப்பார்க்கு சேஷபூதரை அழைத்துக் கார்யங் கொள்ளலாயிருக்க, நெடுந்தெருவே போகிறவர்கள் நானிருந்த முடுக்குத் தெருத்தேடி வந்த போதே ப்ரஸாதமே விஞ்சியிருக்கும் என்னுமிடம் தெரிந்ததில்லையோ? தந்யோஹம் என்றுமொக்க ஸஞ்சரிக்கிற வழியிலே நிதியெடுப்பாரைப்போலே. அர்ச்சயிஷ்யாமி என்னுடைய ஸ்வரூபாநு ரூபமான வருத்தியிலே அந்வயித்து அழித்துக்கெடுத்து ஜீவிக்கப் பாராநின்றேன். இத்யாஹ சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்பார் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவன் சொல்லுவதே என்று ருசி கொண்டாடுகிறான். மால்யோபஜீவந: பூவில் கண்வைத்துத் தொடுக்கில் சாபலம் பிறக்குமென்று கண்ணை மாற வைத்துத் தொடுத்து, பூவிற்று ஜீவிக்கும் அத்தனை புல்லியன் சொல்லும் வார்த்தையே ஈது என்கிறார்.

விளக்கம் - இவனது எளிமை என்பது இவனது குணமாகவே உள்ளது என்பதை நாம் எங்காவது உணரும்படிக் கூறப்பட்டதோ என்றால், விஷ்ணுபுராணம் (5-8) - ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ - என்பதில் காணலாம். இங்கு மதுராவிற்சூக் கண்ணனும் பலராமனும் விஜயம் செய்தபோது அவர்கள் மாலை தொடுப்பவனின் இல்லத்திற்குச் சென்ற நிகழ்வு கூறப்படுகிறது. அவனைத் தேடிச் சென்ற அவர்கள் இருவருக்கும் குளிர்ச்சியே (எளிமை) அதிகமாக இருந்தது. அவர்களிடம் பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் சமமாக இருந்தபோதிலும் எளிமையே வெளிப்பட்டது என்று

அறிந்தது எப்படி? அந்த மாலைக்காரன், "எஜமானனாக உள்ளவர்கள் தங்களது அடிமைகளைத் தாங்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துக் காரியம் செய்யும்படிப் பணிப்பார்கள். ஆனால் இவர்களோ ராஜவீதி வழியாக நடந்து செல்லும்போது, எனது வீடு உள்ள முட்டுச்சந்துக்குள் நுழைந்து என்னைத் தேடி வந்தபோதே இவர்களது எளிமை புலப்படுகிறதே", என்று வியந்தான். மேலும் அவன், "செல்கின்ற வழியிலே நிதி எடுப்பவர்கள் போன்று, என்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு எற்றதான அடிமைத்தொழிலில் என்னை ஈடுபடுத்தி, அவன் விருப்பத்தின்படி என்னை எடுத்துக் கொள்வதைக் கண்டு நின்றேன்," என்றான். அதாவது திருவிருத்தம் (21) - சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்பார் - என்னும் பாசுரத்தை இவன் கூறும்படியாக நின்றான் என்று வ்யாசபகவான் கொண்டாடுகிறார். அந்த மாலை தொடுப்பவன், தான் தொடுக்கும் மலர் மீது தனது கண்ணை வைத்துத் தொடுத்தால், கண்ணன் மீது உள்ள ஈடுபாடு குறைந்து மாலை மீது ஈடுபாடு உண்டாகிவிடும் என்று எண்ணி, தனது கண்ணை மாறவைத்துத் தொடுத்தான். இப்படியாக பூவை வைத்துப் பிழைக்கின்ற ஒருவன் கூறும் சொற்களே இவை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முற்றவும் நின்றனன்) ஸமோஹம் ஸர்வபூஹேஷு என்கிறபடியே ஆசிரயணீயத்வே ஸமனாய் நின்றான். இத்தாலே இருந்தபடி இருக்க, தான் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கை. (பற்றிலையாய்) நீயும் பற்றிலையாய் - நீயும் பற்றையுடையையாய் - ஸங்கத்தையுடையையாய். (அவன் முற்றிலடங்கே) அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்கிறபடியே அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி.

விளக்கம் (முற்றவும் நின்றனன்) - - கீதை (9-29) ஸமோஹம் ஸர்வபூஹேஷு - அனைத்து உயிர்களுக்கும் நான் ஒத்தவன் - என்னும்படி அனைவரும் அடையும்படியாக, அனைவருக்கும் ஒரே போன்று உள்ளான். மற்ற உயிர்கள் தங்களது ஒழுக்கம், பிறப்பு மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் சிறிதும் மாறாமல் இருக்க தான் அனைவருக்கும் ஒத்தவனாக இருத்தல். (ய்பற்றிலையா)- நீயும் அவனிடன் பற்றை உடையவனாக. (அவன் முற்றிலடங்கே)- அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்து அடிமைகளையும் செய்வேன் - என்னும்படி எம்பெருமானிடம் சேர்ந்து, அவனது அனைத்து கைங்கர்யங்களிலும் நிற்பாயாக.

வ்யாக்யானம் - அதாவா பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி; (பற்றிலன் ஈசனும்) வாஸுதேவோஸி பூர்ண: என்கிறபடியே ஸம்ஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், ஜ்ஞாநா நந்தாமல ஸ்வரூபனாய், திரைமாறின கடல்போலே, ஈசிதவ்யரான நித்யஸூரிகளை உடையனாய், பரமபத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் அவர்கள் பக்கல் பற்றுடைய வனல்லன். அவர்கள் பக்கல் பற்றுடையவனன்றிக்கேயிருந்தால் குறைபட்டிரானோ என்னில் (முற்றவும் நின்றனன்) அவர்களெல்லாராலும் வரும் ஏற்றமும் இன்று ஆச்ரயிக்கிற இவனாலேயாம்படி நின்றான்.

விளக்கம் - இனி இந்தப் பாசுரத்திற்கு ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த கருத்து காண்போம். (பற்றிலன் ஈசனும்)- கீதை வாஸுதேவோஸி பூர்ண: - எங்கும் நிறைந்து பூர்ணமாக - வாஸுதேவனாக உள்ளாய் - என்னும்படி அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களுடன் கூடியவனாக; ஞானம், ஆனந்தம், தோஷங்கள் இன்மை போன்ற வடிவு கொண்டவனாக; ஏவப்படும் நித்யசூரிகளைக் கொண்டவனாக; திரைமாறின கடல் போன்று பரமபதத்தில் எழுந்தருளி உள்ளவனாக இருக்கும் எம்பெருமான் விண்ணுலகில் உள்வர்களிடம் பற்றில்லாமல் உள்ளான். அவர்கள் பக்கம் பற்றுடையவனாக இல்லாமல் உள்ளபோது, குறைபாடு கொண்டவனாக உள்ளான் அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். அப்படி அல்ல, (முற்றவும் நின்றனன்) - அவர்களது எஜமானன் என்பதான தனது பெருமைகள் பலவும், இன்று வந்து அடைகிற ஜீவனாலே உண்டாகிறது என்னும்படி நிற்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - த்வயி சிஞ்சித் ஸமாந்பந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம என்னுமாபோலே, இன்று ஆச்ரயித்ததொரு திர்யக்குக்கு ஒரு வாட்டம்வரில் நித்யாச்ரிதையான பிராட்டியாலும் கார்யமில்லை. அன்று ஈன்ற கன்றின் பக்கல் வாத்தஸல்யத்தாலே முன்னணைக் கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளுமாபோலே. (பற்றிலையாய்) விடவொண்ணாதாரை நீ ஒருதலையாக விட்டான் அவன். அவன் ஒரு தலையானால் விடலாமவற்றை விடத் தட்டென் உனக்கு? (அவன் முற்றிலடங்கே) அவனை எல்லாமாகப் பற்றப் பார்; வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் என்கிறபடியே மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண, ஏகைகபல்லாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ:

விளக்கம் - மேலே கூறியபடி தன்னை வந்து அண்டிய ஜீவனால் தனது பெருமை உண்டாகிறது என்று எம்பெருமான் உள்ளான் எனக் கூறுவதற்கு ஓர் உதாரணம் காட்ட இயலுமோ? த்வயி சிஞ்சித் ஸமாந்பந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம - என்றும் என்னை அண்டி நிற்கின்ற பிராட்டியாலும் எனக்குச் செயல் இல்லை, சுகீவனுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் - என்றது காண்க. அதாவது, தான் அப்போது ஈன்ற

கன்றுக்கு ஆபத்து வரும் என்றால், பசுவானது தான் முன்னர் ஈன்ற கன்றைக் கூட தனது கொம்பாலே தள்ளிவிடும் என்பது போன்று எம்பெருமான் உள்ளான். (பற்றிலையாய்) - கைவிட இயலாத நித்யசூரிகள் ஒரு பக்கம் நிற்க, நீ (இங்கு நீ என்று தனது மனதைக் கூறுகிறார்) ஒரு பக்கம் நிற்க, அவர்களை விட்டு உன்னைப் பற்றினான். இப்படி அவன் மாணிக்கத்தைக் கைவிட்டு கரியைப் பற்றியது போன்று, நித்யஸூரிகளை விட்டு உன்னைப் பற்றினான். இப்படி உள்ளபோது கரி போன்ற உலகவிஷயங்களை நீ கைவிட்டு மேலான மாணிக்கமான அவனைக் கைப்பிடிக்க என்ன தடை உள்ளது?(அவன் முற்றிலடங்கே) -அவனையே அனைத்துமாக, அனைத்துவிதமான பந்துவாகப் பற்றுவதற்கு முயல்வாயாக. வாஸுதேவ: ஸர்வம் - வாஸுதேவனே அனைத்தும்; சுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸசரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண : - தாய், தகப்பன், சகோதரன், வீடு, காப்பாற்றுபவன், நண்பன், கதி ஆகிய அனைத்தும் நாராயணனே ஆவான்; ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ: - ஒவ்வொரு சுற்றமும் ஒவ்வொரு லாபம் மற்றும் லாபம் அற்றதாக இருக்கும், ஆனால் அனைத்து லாபமாக கேசவனே உள்ளான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்

செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 2)

1. பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்

இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை, உயிரளிப்பான்

எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா

மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய், அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே.

பொருள் - அனைத்து உயிர்களையும் காக்கவேண்டும் என்பதற்காகப் பலவிதமான பிறவிகளில் அவதரித்தவனே! நித்யஸூரிகளின் தலைவனே! உண்மைக்கு விரோதமாக உள்ள ஞானம், தவறான நடத்தைகள், அசுத்தம் நிறைந்த சரீரம் போன்ற பலவற்றுடன் கூடிய இந்தப் பிறவி என்னும் துன்பத்தை நாங்கள் இனி அடையாமல் இருத்தல் வேண்டும். இதன் பொருட்டு உனது அடிமையாகிய நான் உன்னிடம் செய்கின்ற இந்த விண்ணப்பங்களை நீ என் முன்பாக ஸ்திரமாக நின்று கேட்டருள வேண்டும்.

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான அவதாரிகை

மூலம் - ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபவங்களையும், நித்யவியூதி யோகத்தையும், லீலாவியூதி யோகத்தையும் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு, அநந்தரம் அங்குள்ளாருடைய ஜ்ஞாநத்தையும், வருத்தத்தையும், அங்கிருக்கு மிருப்பையுங்கண்டு, அதுக்கெதிர்த்தட்டான ஸம்ஸாரத்திலே அவ்வருபவத்துக்கு

விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடே தாமிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, இவ்வநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் தரவேணும்மென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தியே என்று கேவலரைப் போலே இவர் விரோதியைப் போக்கித்தரவேணும்மென்பானென்னென்னில் காந்தன் ஸந்திதியிலே காமிநி அழுக்குக்கழற்றுமாபோலேயும், ராஜகுமாரன் அபிஷேகமென்றவாறேக்ஷய வ்யாதிகளைப் போக்க நினைக்குமாபோலேயும் ததநுபவ விரோதியென்று கழிக்க நினைக்கிறார். இதுதான் ப்ரீதியோ, அப்ரீதியோ என்னில் - இரண்டும்; மஹாராஜர்க்குப் பெருமானைக் கண்ட ப்ரியமும், வாலிக்கு அஞ்சிப் போந்திருந்த அப்ரியமும் போலே, இவர்க்கும் ப்ரக்ருதியோடே இருக்கிற அப்ரியமும் எம்பெருமானைக் கண்ட ப்ரியமும்.

வைஷ்ணவர்களையுந் தலைமகனாகப் பேசுவானென்னென்னில்; "இமையோர் தலைவா" என்றும், "அடியாரடியார் தம்மடியார்" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும், "அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோ டிருந்தமை" என்றுஞ் சொல்லுகையாலே, பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்கும்போது கடகர் வேண்டுகையாலும், அநுபவதசையில் வருத்த கீர்த்தநம் பண்ணுகைக்கும் இவர்கள் வேண்டுகையாலே.

"இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்றும், "அழுந்தார் பிறப்பாம்" என்றும் உபக்ரமமும் உபஸம்ஹாரமும் ஏகார்த்தமாகையாலே, விரோதியைப் போக்கித் தரவேணும்மென்கிறது; இப் ப்ரபந்தத்தால்.

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை வ்யாக்யான அவதாரிகை

மூலம் - இப்படியிருக்கையாலே இவருக்கு நிர்ஹேதுகமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையும், விரோதி ஸ்வரூபத்தையும், உள்ளபடி அறியவல்லராம்படி ஒரு ஜ்ஞானவைசத்யத்தைப் பிறப்பிக்க, இவரும் அப்படியே த்யாஜ்யம் இன்னதென்றும் உபாதேயம் இன்னதென்றும் ஹேயோபாதேய விபாகத்தைப் பண்ணி, உத்தேச்யமான உன் திருவடிகளில் அடிமைக்கு விரோதியான த்யாஜ்யாம்சத்தை தவிர்த்துத் தரவேணும்மென்று திருமுன்பே

விண்ணப்பம் செய்கிறார். ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தையும் பரமபத
வ்ருத்தாந்தத்தையும் அங்குள்ளார் தன்னை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற
படியையும், இவரும் அவர்களோபாதி அங்கே அவர்களோடொக்க
அனுபவிக்கைக்கு ஈடான ப்ராப்தியையுடையராய் இருக்கிறபடியையும்
காட்டிக்கொடுக்க, அவர்கள் அத்தேசத்திலே ஸம்யக்ஜ்ஞாந்தத்தையும், ததநுரூப
வ்ருத்தத்தையும் அதுக்குப் பாங்கான சரீரத்தையும் உடையராய்க் கொண்டிருக்க,
தாம் அதுக்கு எதிர்த்தட்டான தேசத்திலே விபரீத ஜ்ஞானத்தையும் விபரீத
வ்ருத்தத்தையுமுடையராயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அங்குள்ளாரோபாதி
நானும் தேவரீரை அனுபவிக்கும்படி விரோத்யம்சத்தை தேவரீரே கழித்துத்
தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

“இமையோர் தலைவா” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் தானுமான அந்நிலத்தில்
பரிமாற்றத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கையாலே இங்குள்ளதெல்லாம் பொய்நின்ற
ஞானமாய், பொல்லாவொழுக்குமாய், அழுக்குடம்புமாய்த் தோற்றப்புக்கது.
”ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தியே“ என்று கேவலரைப்போலே
விரோதியைப் போக்கித் தரவேணும் என்பானென்னென்னில், காந்தன் ஸந்நிதியில்
காமிநி அழுக்குக்கழற்றுமாபோலேயும், ராஜகுமாரனுக்கு அபிஷேகம்
ப்ராப்தமானால் முன்புள்ளார் புஜித்துப் போரும் படிகளைக் கேட்டுத் தானும்
அப்படியே புஜிக்கப் பார்த்து அதுக்கு விரோதியான ஷ்யாதி ரோகங்கள்
உண்டானால் அதைப்போக்கத் தேடுமாப்போலேயும், ஸர்வேச்வரனுக்குக்
கௌஸ்துபம் போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய் பகவதநுபவத்துக்கு யோக்யமான
இவ்வாத்மா நெடுங்காலம் இவனை இழப்பதே என்று சோகித்து இவ்விழவுக்கு
ஹேதுவாய், தேவரீரோட்டை அநுபவத்துக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பான
தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்று காற்கட்டுகிறார். இதுதான்
ப்ரீதியாலேயோ, அப்ரீதியாலேயோ என்னில், இரண்டும். மஹாராஜர்க்குப்
பெருமாளைக் கண்ட ப்ரியமும், வாலிக்கு அஞ்சிப் போந்திருக்கிற அப்ரியமும்
போலே, இவருக்கு எம்பெருமாளைக் கண்ட ப்ரியமும், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிற
அப்ரியமும், இரண்டுமுண்டு.

இனி ப்ரபந்தத்தன்னில் வந்தால், பல பாட்டுக்களிலும் பாகவதர்களைத்
தலைமகனாகச் சொல்லிக் கிடக்குமதுக்கு அடிஎன்னென்னில், பகவத் விஷயத்தில்
ப்ரவேசிக்கும்போது, ஒரு கொடியை உபக்ந்ததோடே சேர்க்கும்போது நடுவே சில
பற்றாசுகளையிட்டு க்ரமத்திலே கொடுபோய்ச் சேர்க்குமாப்போலே, அவன்

திருவடிகளிலே முந்துறக்கொண்டு போய்ச் சேர்க்கைக்கு கடகராகையாலும், பின்பு ப்ராப்தி ஸமயத்தில் ஸாத்யராகையாலே. “இமையோர் தலைவா” என்றும், “அடியார் அடியார் தம்மடியார்” என்றும், “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ” என்றும், “அந்தமில் பேரின்பத் தடிய ரோடிருந்தமை” என்றும் சொல்லுகையாலும் நடுவிங்கிருக்கும் நாளை ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களுக்கு “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையாகையாலும் அவர்களை உத்தேச்யராகச் சொல்லிற்று. ப்ரபந்தமெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாகிறது. “இந்நின்ற நீர்மை” என்றும், “பொல்லாவருவினை” என்றும், உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் ஏகார்த்தமாகையாலே விரோதியைப் போக்கித் தரவேணுமென்கிறது.

விளக்கம் (மேலே உள்ள இரு வ்யாக்யானங்களும் அடங்கியது) - இப்படி இவர் உள்ளதால் இவருக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஸர்வேச்வரன் தனது ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், செல்வங்கள் ஆகியவற்றையும்; நித்ய விபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகியவற்றையும், தன்னை அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதிகளையும் உள்ளது உள்ளபடி அறியும்படியான ஞானத்தை இவருக்கு அளித்தான். இவரும் இந்த ஞானம் மூலம் கைவிடத்தக்கது எனவே, பற்றக்கூடிய உபாயம் எது என்று பிரித்து அறிந்தவராக, “பற்றக்கூடிய ஒரே வஸ்துவான உனது திருவடிகளில் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களுக்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் தவிர்க்கும்படியாக நீயே அருளவேண்டும்”, என்று அவன் திருமுன்பாக விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தின் ஸ்வபாவம் என்ன, பரமபதத்தின் மேன்மை என்ன, பரமபதத்தில் உள்ள பலரும் தன்னை எவ்விதம் அனுபவித்தபடி உள்ளனர், ஆழ்வார் அங்குள்ளவர்கள் போன்று தன்னை அனுபவிக்கும்படியான தகுதி உள்ளவர் போன்ற பலவற்றையும் இவருக்கு எம்பெருமான் காட்டிக் கொடுத்தான். ஆழ்வாரும் இதன் பின்னர் - அங்கு உள்ளவர்களின் ஞானம் என்ன, அவர்களது மேன்மை என்ன, அவர்கள் அவனை அனுபவித்தபடி உள்ள நிலை என்ன, இதற்கு மாறாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் அவர்களது அனுபவத்தைப் போன்ற அனுபவத்திற்கு விரோதியாக உள்ள ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் காரணமாக தனது நிலை என்ன என்று அறிந்தார். இத்தகைய அனுபவங்களின் விரோதியாக உள்ள ஸம்ஸாரத் தொடர்பை அறுத்துத் தரவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

அவனால் மயர்வர மதிநலம் அருளப்பெற்ற இவர், கீதை (7-29) - ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தியே - வயோதிகம், மரணம் முதலானவற்றில் இருந்து விடுபட எண்ணுபவர்கள் என்னை அண்டி நின்று - என்று கூறுவது போன்று, சாதாரண மனிதர்கள் போல தன்னுடைய விரோதிகளை (பகவத் அனுபவத் தடைகள்) நீக்கித் தர வேண்டும் என்று ஏன் வேண்டி நிற்க வேண்டும்? அரசன் முன்பாக அழகான ஒரு பெண் தனது ஆணவம் போன்றவற்றை விலக்கி நிற்பது போன்றும் (அல்லது காந்தன் என்பதை எம்பெருமான் என்று கொண்டால், அவன் முன்பாக ஜீவன் தனது அஹங்காரம் போன்ற அழுக்குகளை விலக்கி நிற்பது போன்றும்), தனக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறப் போகிறது என்று கேள்விப்பட்ட அரசகுமாரன் ஒருவன் தனது ரோகங்களை போக்க எண்ணுவது போன்றும் இவர் செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனின் கௌஸ்துபம் போன்று எப்போதும் அவனுடன் இன்பமாக இருக்கவேண்டிய இந்த ஆத்மா எல்லையற்ற காலம் அவனைப் பிரிந்து உள்ளதே என்று வருந்துகிறார். இப்படி அவனை இழப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள இந்தச் சரீரத் தொடர்பை அறுத்துத் தரவேண்டும் என்று அவனது திருவடிகளைப் பிடிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட சிந்தனை இவருக்கு எம்பெருமான் மீது உள்ள அன்பினால் ஏற்பட்டதா அல்லது ப்ரக்ருதியின் மீது உள்ள அபீதியால் ஏற்பட்டதா என்று கேட்கலாம். இரண்டாலும் ஏற்பட்டது என்றே கொள்ளவேண்டும். சுகரீவனுக்கு இராமனைக் கண்டவுடன் உண்டான ப்ரியமும், வாலிக்கு அச்சம் காரணமாக ஏற்பட்ட அப்ரியமும் போன்று ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானைக் கண்டால் ப்ரியமும், ப்ரக்ருதியுடன் தொடர்பு உள்ளதால் அப்ரியமும் ஏற்படுகிறது.

இந்தத் திருவிருத்தத்தில் உள்ள பல பாசுரங்களில் எம்பெருமானை அல்லாது அவனது அடியார்களை முன்நிலைப்படுத்தியுள்ளார். இவ்விதம் அருளிச்செய்ததற்கு என்ன காரணம்? ஒரு கொடியை அதற்காக இட்ட பந்தலில் சரியாகப் படரும் பொருட்டு ஆங்காங்கு பற்றுக்கொம்புகள் வைத்து உதவுவது போன்று, எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்ற எண்ணும்போது அதற்கு வல்லவர்களாக அடியார்களே உள்ளதாலும்; அவனை அடையும் நேரத்தில் இவர்கள் கூடவே உள்ளதாகப் பின்வருமாறு கூறுவதாலும்;

- திருவிருத்தம் (1) - இமையோர் தலைவா
- திருவாய்மொழி (3-7-10) - அடியார் அடியார் தம்மடியார்

- திருவாய்மொழி(2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ
- திருவாய்மொழி (10-9-11) - அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை

அவனை அடைவதற்கு முன்பாக இங்குள்ள நாட்களில் அவனை அண்டி நிற்பதற்கும், பிரிந்து நின்று ஊடல் செய்வதற்கும் ஏற்ற துணையாக இவர்கள் உள்ளதாலும் ஆகும். “இந்நின்ற நீர்மை” என்று தொடங்கி, “அழுந்தார் பிறப்பாம்” என்று முடிப்பதன் மூலம் விரோதியை நீக்கித் தர வேண்டும் என இந்த ப்ரபந்தத்தால் கூறுகிறார் என்றாகிறது. அதாவது தொடக்கமும், முடிவும் இதே பொருளை அளிப்பதால் ப்ரபந்தம் முழுவதும் இப்படியே உள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்